

Forfatter: Motzfeldt, Peter

Titel: BREV TIL: Christie, Wilhelm Frimann Koren FRA: Motzfeldt, Peter (1821-12-26)

Citation: Motzfeldt, Peter: "BREV TIL: Christie, Wilhelm Frimann Koren FRA: Motzfeldt, Peter (1821-12-26)", i *Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen*, Gyldendalske Boghandel, s. 308. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990951-000-shoot-L0019909510000156.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Christianiad. 26de Decemb. 1821.

Kjære Ven!

Det er ikke Postdag idag; jeg vil imidlertid benytte en Deel af denne Helligdag tik at besvare Dit Venskabelige af 8de Dennes; især da ingen Jule-Kalaser optage min Tid, og Veir og Føre er saa bestialsk, at jeg ei gider gaa ud at spadsere. Det var mig kjært at erfare, at Obligationerne vare rigtig fremkomne, og at Du var tilfreds med Commissionens Udførelse. Ja visselig, den nuværende Cours trykkes rasende, og det var at forudsee, at den vilde blive rasende, da Thinget ei vilde tage nogen Bestemmelse om Sedlernes Indvexling imod Sølv. At den paabudne Toldens Erlæggelse i Sølv — tvertimod Mængdens Mening — vilde forværre Coursen, har jeg altid troet, og synes nu, at jeg havde Ret. Hvad der tilsidst skal blive af, maa Gud vide; de, der ønske og speculere paa at faa vor hele Statsbygning overende, have ei kunnet vælge noget virksommere Middel, end at sørge for, at vore Sedler maa kunne forværre sig til det Uendelige. Jeg har atter talt med Wedel om at faa Sagen afgjort om Din Huusleie-Godtgjørelse, hvilket han vel lovede; men nu skeer det neppe ved ham, da han er dispenseret for Forretningerne fra 1ste Januar. Men jeg skal da tale med Collet og med Vogt for at paadrive Sagen. — Hvorlangt det var fra, at jeg kunde virke noget i Henseende til Krigscommissær-Posten, seer Du vel deraf, at Sebbelow fik den. — Et Brev til 19¹⁾ for en Maanedes Tid siden indeholdt omtrent følgende: „je veux donner le crigscommissariat à Mr. Sebbelow, faire Mr. Blom Officier de douane à Bergen. — Il est tems, que cet esprit de partie & de cotterie cesse enfin, & que le gouvernement montre son energie en avançant des hommes de connaissances & de probité, qui peuvent donner de la force au gouvernement“. Quid tibi videtur? s. 309 Jeg tør troe, at selv Regjeringens mest afsagte Fiender ei tør imputere os, hverken Nepotisme eller Partiaand i Henseende til Indstillingen om Besættelse af Embeder; — ja der turde vanskeligere noget Regjerings Collegium i 7 Aar have holdt sig mere fri derfor, end den norske Regjering. Maa det da ei være glædeligt at see den Løn man har derfor? Du undrer Dig vel over, hvorledes jeg har faaet læse dette; — jo, det blev viist til Wedel og til mig; Kalken var maaske iskjenket for os to; — men ikke fortjener hverken vi eller de Andre en saadan Dosis. Efter Omstændighederne kan Du da slutte, at Regjeringen nu ikke, og end mindre en enkelt Statsraad, har synderlig Indflydelse paa Embeders Besættelse. — — Det har ret ærgret mig, at Pavels ei holdt en vakker og rørende Tale over Rein, især da han visselig ei mangler Evne dertil. Tvi vorde denne smaalige Digter-Jalusie, og ti Gange Tvi vorde de usle Hensyn til Høies og Stores Meninger og Gunst eller Ugunst! og jeg frygter, at disse have her spillet deres sædvanlige Rolle. Sagens Kantate er vakker — sand og uden Bram, som den burde være for Rein. Jeg har ei uden Vemod tænkt paa, at Rein, min ældste Ven, nu er borte. Men i den Forfatning han allerede var maa man vistnok takke Forsynet, som kaldte ham herfra. — At I ville holde en Fest til hans Minde d. 18de Februar, er ret vakkert, men hvorledes jeg skal finde paa at skrive en Tale, som i fjerneste Maade er Festen værdig, det begriber jeg ikke. Jeg tør imidlertid ikke undslaa mig for at skrive den; men endnu har jeg — al min Pønsen uagtet, — ei hittet paa det mindste til en saadan Tale. Jeg faar da nu see, om jeg ei kan finde paa noget. Her har allerede været en Ansøgning inde fra Reins Enke om, at Naadsens Aaret maa regnes fra Eftermandens Kaldsbrevs Dato; og er bleven anbefalende indstillet til Kongen. Jeg skrev fornyelig til Oberstlieutnt. Rein og raadede til, at Enken skulde indgive Ansøgning om. Pension og levere den til Bispen, som s. 310 jeg troede vilde ret gjøre sig en Ære af at virke for den. Men naar jeg slutter fra hans Parentation, saa er han nok ikke den rette Mand. Tal Du derfor med Rein om at lade Ansøgningen gaa lige til Dig. Naar Du vil have den Godhed at skrive directe til Kongen, da er dette vist det virksomste Middel til et godt Udfald. Du maa derfor endelig gjøre det. — Papa synes ret vel om Udfaldet af Fastings Sag, da Dommen egentlig ei gaar ind paa Kongen eller hans Resolutioner. Man har nok overalt ikke imod, at Raaderne lide Forfølgelse. Med Wedels Sag seer det langsomt ud; jeg aner imidlertid, at han vil komme godt fra den; thi det synes nu, som om Stemningen forandrer sig, og vil maaske snart være ligesaameget for ham, som den før var imod ham. — — Sandelig, Æren at være Amtmand maa være meget værdt, dersom den kan opveie alle disse Uleiligheder! Jeg har nu svaret Dumetius paa hans Brev angaaende Havnemester Tjenesten. Jeg kan desværre neppe udrette noget for ham, da Fasting siger, at efter de gjældende Bestemmelser er denne Posts Besættelse overladt til Overlodsens og Magistraten, saa at Departementet kun under særdeles Omstændigheder kan faa noget dermed at gjøre. Min Kone skranter i denne Tid af et daarligt Bryst, dog er hun ikke sengeliggende. Alle Børnene ere friske, og jeg med paa Gigten nær. Men i godt Lune er jeg visseligen ikke, og kan ikke være. Meget og Mangt gaaer heel underligen, og jeg er ei istand til at virke noget derimod. Du kjender mig nok til at vide, at det ei er Tabet af Naade og Gunst eller af personlig Indflydelse, som jeg beklager; men jeg sørger, naar jeg skuer Tingenes Gang, og ahner, hvor det bærer hen. At Wedel gaar ud af Regjeringen, beklager jeg ogsaa meget, ei alene for os, hans Collegaer, men for Landet i det Hele. Det turde snart vise sig, at hans Hoved og Kundskaber og end mere hans Djærvhed og hans paa Uafhængighedens. 311 grundede Anseelse har været en vigtig Støtte for Norges Sag, — og uden hvilken det vil blive vanskeligt at holde den i Veiret. Nu — gid alle mine mørke Ahnelser maatte vorde til Skamme! saa faner Du og hver Norges Ven det glædelige nye Aar, som inderligen ønskes af Din Ven

M.